

Hallituksen esitys Eduskunnalle Kroatian kanssa kansainvälisestä maantieliikenteestä tehdyn sopimuksen hyväksymisestä ja laiksi sopimuksen lainsäädännön alaan kuuluvien määräysten voimaansaattamisesta

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan, että Eduskunta hyväksyisi Kroatian kanssa helmikuussa 2002 tehdyn kansainvälistä maantieliikennettä koskevan sopimuksen ja sen voimaansaattamista koskevan lakiehdotuksen.

Sopimus on Suomen ja eräiden Euroopan unionin ulkopuolisten valtioiden kanssa tehtyjen sopimusten kaltainen ja sen tarkoituksena on saattaa maiden välisten maantiekuljetusten järjestelyt kansainvälisen käytännön mukaisiksi.

Sopimuksen keskeisenä tavoitteena on kuljetuslupajärjestelmän käyttöönotto maiden välisissä linja-auto- ja kuorma-autokuljetuksissa. Lisäksi sopimuksessa on

määräyksiä velvollisuudesta ilmoittaa rikkomuksista ja niiden seuraamuksista toisen sopimuspuolen viranomaisille.

Sopimus tulee voimaan kolmenkymmenen päivän kuluttua siitä päivästä, kun sopimuspuolet ovat ilmoittaneet toisilleen, että sopimuksen voimaansaattamiselle välttämättömät lainsäädännölliset toimenpiteet on saatettu loppuun.

Esitykseen sisältyy lakiehdotus sopimuksen eräiden lainsäädännön alaan kuuluvien määräysten voimaansaattamisesta. Laki on tarkoitettu tulemaan voimaan tasavallan presidentin asetuksella säädettävänä ajankohtana samanaikaisesti, kun sopimus tulee voimaan.

SISÄLLYSLUETTELO

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ	1
SISÄLLYSLUETTELO	2
YLEISPERUSTELUT.....	3
1. Nykytila ja toimivalta	3
2. Esityksen tavoitteet ja keskeiset ehdotukset	3
3. Esityksen vaikutukset	3
3.1. Taloudelliset vaikutukset	3
3.2. Ympäristövaikutukset	3
3.3. Yritysvaikutukset	3
4. Asian valmistelu.....	3
YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT	4
1. Sopimuksen sisältö	4
2. Lakiehdotuksen perustelut.....	5
3. Voimaantulo.....	5
4. Eduskunnan suostumuksen tarpeellisuus ja käsittelyjärjestys	5
LAKIEHDOTUS	8
Kroatian kanssa kansainvälisestä maantieliikenteestä tehdyn sopimuksen lain- säädännön alaan kuuluvien määräysten voimaansaattamisesta.....	8
LIITE	9

YLEISPERUSTELUT

1. Nykytila ja toimivalta

Jugoslavian hajottua ja Kroatian itsenäistyttyä on osoittautunut tarpeelliseksi tehdä maantieliikennesopimus Suomen ja Kroatian välillä. Sopimus vakiinnuttaa kansainvälisten maantiekuljetusten hallinnollisia menettelyjä. Molempien maiden liikenneministeriöt ovat toistaiseksi vaihtaneet kansainvälisen käytännön mukaisia kuljetuslupia tavaraliikenteen harjoittamiseen. Liikenne on toistaiseksi ollut varsin vähäistä.

Sopimuksella on tarkoitus järjestää suomalaisten liikenteenharjoittajien maantiekuljetukset Kroatian kanssa samoilla periaatteilla tapahtuvaksi kuin muidenkin Euroopan unionin ulkopuolisten Keski- ja Itä-Euroopan maiden kanssa. Samankaltaiset sopimukset Suomella on muun muassa Bulgarian (SopS 58—59/1970), Puolan (SopS 17—18/1970), Romanian (SopS 54—55/1968), Unkarin (SopS 25—26/1968) ja Ukrainan (SopS 42—43/2000) kanssa.

Liikenne kuuluu Euroopan yhteisön perustamissopimuksessa palveluiden alaan, jossa jäsenvaltioilla on edelleen toimivaltaa. Toimivallanjako ei ole selvä, minkä vuoksi komission on luodessaan yhteistä liikennepoliittikkaa kolmansia maita kohtaan pyydetävä säännönmukaisesti liikenneministerien neuvostolta erillinen valtuutus neuvotteluiden käymiseen. Yhteisön tehtyä liikennettä koskevan sopimuksen kolmannen maan kanssa, jäsenvaltiot eivät voi enää tehdä sopimusta samasta asiasta. Euroopan unioni on tehnyt muun muassa rautatie- ja maantieliikennesopimuksen Sveitsin kanssa (EYVL L 114, 30.4.2002, s. 91—127), läpikulkuliikennesopimukset Unkarin (EYVL L 108, 18.4.2001, s. 28—47), Romanian (EYVL L 142, 31.5.2002, s. 75—91) ja Bulgarian (EYVL L 108, 18.4.2001, s. 6—26) kanssa sekä sopimuksen linja-autoilla tapahtuvasta kansainvälisestä satunnaisliikenteestä (Interbus-sopimus, EYVL L 321, 26.11.2002, s. 13—43). Interbus-sopimuksen 25 artiklan mukaan sen määräykset korvaavat sopimuspuolten välisten sopimusten asiaa koskevat määräyk-

set. Kroatia on 1 päivänä elokuuta 2003 liittynyt Interbus-sopimukseen, joten sen määräykset korvaavat tämän sopimuksen 4 artiklan satunnaisliikennettä koskevat määräykset.

2. Esityksen tavoitteet ja keskeiset ehdotukset

Sopimuksen määräykset tarjoavat molempien maiden liikenteen harjoittajille vastavuoroisen vapauden kuljetuselinkeinon harjoittamiseen maiden välisissä ja niiden kautta sekä niistä kolmanteen maahan tapahtuvissa maantiekuljetuksissa.

Sopimuksella luodaan myös vakiintuneet menettelytavat maantiekuljetuksia haittaavien esteiden käsittelemiselle maiden viranomaisten välillä. Lisäksi on sovittu maiden omien säädösten ja kansainvälisten sopimusten noudattamisesta.

3. Esityksen vaikutukset

3.1. Taloudelliset vaikutukset

Sopimuksella ei ole valtion talousarvioon ulottuvia vaikutuksia.

3.2. Ympäristövaikutukset

Suomen ja Kroatian välinen maantieliikenne on ollut varsin vähäistä. Sopimuksen ei arvioida merkittävästi lisäävän maantieliikennettä maiden välillä eikä sopimuksella tässä suhteessa ole ympäristövaikutuksia.

3.3. Yritysvaikutukset

Maantieliikenteen Suomen ja Kroatian välillä odotetaan jatkuvan vähäisenä eikä sopimuksella siten ole merkittäviä yritysvaikutuksia. Sopimuksella vahvistetaan nykyisen käytännön mukaiset menettelytavat.

4. Asian valmistelu

Kirjeenvaihtoa kansainvälistä maantieliikennettä koskevasta sopimuksesta Suomen ja

Kroatian välillä käytiin 1990-luvulla useamman vuoden ajan. Sopimus allekirjoitettiin Helsingissä 20 päivänä helmikuuta 2002.

Hallituksen esitys on valmisteltu liikenne- ja viestintäministeriössä virkatyönä. Ulkoasi-

ainministeriöltä, valtiovarainministeriöltä ja oikeusministeriöltä pyydettiin esityksestä lausunnot. Annetut lausunnot on otettu huomioon esityksen jatkovalmistelussa.

YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT

1. Sopimuksen sisältö

1 artikla. Artiklassa määritellään sopimuksen soveltamisala. Sopimuksen mukaan molempien maiden liikenteenharjoittajilla on oikeus harjoittaa kansainvälistä tieliikennettä maiden välillä tai niiden kautta. Sopimus koskee henkilö- ja tavaraliikennettä.

2 artikla. Artiklassa todetaan, että liikenteenharjoittajien on noudatettava toisen sopimuspuolen lakeja ja määräyksiä harjoitettaessa tieliikennettä sen alueella.

3 artikla. Artiklassa todetaan, että sopimuspuolen toimivaltaiset viranomaiset sopivat yhteisesti säännöllisestä liikenteestä maiden välillä ja niiden alueiden kautta sekä määrittelevät lupaehdot. Artiklassa tarkoitettua säännöllistä henkilöliikennettä on lähinnä luvanvaraisesta henkilöliikenteestä tiellä annetun lain (343/1991), myöhemmin henkilöliikennelaki, 2 §:ssä tarkoitettu linjaliikenne.

Artiklassa on myös ohjeet luvan hakemiseksi ja luettelo hakemukseen liitettävistä asiakirjoista. Lisäksi todetaan, että alkuperäinen lupa tai toimivaltaisen viranomaisen oikeaksi todistama kopio luvasta on pidettävä ajoneuvossa.

4 artikla. Artikla sisältää määräyksiä satunnais- ja edestakaisliikenteestä. Määräyksiä ei sovelleta, koska Kroatia on liittynyt Interbus-sopimukseen 1 päivänä elokuuta 2003 ja Interbus-sopimuksen 25 artiklan mukaan sen määräykset korvaavat sopimuspuolten välisen sopimusten asiaa koskevat määräykset.

5 artikla. Artiklan mukaan tavaroiden kahdenkeskisiin ja läpikulkukuljetuksiin tarvitaan pääsääntöisesti lupa. Toisen sopimuspuolen ja kolmannen maan välisiin kuljetuksiin tarvitaan erikoislupa. Poikkeukset lupamenettelystä on sovittu 6 artiklassa.

6 artikla. Artiklassa luetellut, eräät kansainvälisen käytännön mukaiset tavaraliikenteen poikkeuskuljetukset vapautetaan luvista.

7 artikla. Artiklan mukaan henkilö- ja tavaraliikenteeseen toisen sopimuspuolen alueella (kabotaasiliikenne) tarvitaan toimivaltaisen viranomaisen myöntämä erikoislupa.

8 artikla. Vaarallisten aineiden kuljetuksissa noudatetaan artiklan mukaan vaarallisten tavaroiden kansainvälisistä kuljetuksista tehtyä sopimusta (ADR) (SopS 23/1979).

9 artikla. Artiklassa todetaan, että sopimuksessa sovelletaan molempia sopimuspuolia sitovien kansainvälisten sopimusten ja YK:n Euroopan talouskomission sisämaanliikennekomitean määritelmiä.

10 artikla. Artiklan mukaan toisen sopimuspuolen alueen säädösten edellyttämät mittojen ja massojen ylittämistä koskevat erikoiskuljetusluvut on hankittava asianomaiselta viranomaiselta, Suomessa Tiehallinnolta. Erikoiskuljetusluvista on säädetty erikoiskuljetuksista ja erikoiskuljetusajoneuvoista annetulla liikenne- ja viestintäministeriön päätöksellä (1715/1992).

11 artikla. Artiklassa määritellään molempien sopimuspuolten toimivaltaiset viranomaiset (Suomessa liikenne- ja viestintäministeriö).

12 artikla. Sopimusta hallinnoimaan toimivaltaiset viranomaiset voivat asettaa sekakomitean, joka kokoontuu tarvittaessa.

13 artikla. Artiklan mukaan molempien maiden toimivaltaiset viranomaiset ovat velvollisia antamaan tietoja toisen sopimuspuolen toimivaltaiselle viranomaiselle sen liikenteenharjoittajan tekemistä sopimuksen rikkomuksista ja niistä seuranneista toimenpiteistä.

14 artikla. Artiklan 1 kohdan mukaan so-

pimus korvaa Suomen ja Jugoslavian välisen maantieliikennesopimuksen vuodelta 1976. Entisen Jugoslavian hajoaminen johti kuitenkin kansainvälisoikeudelliseen tilanteeseen, jossa yhtäkään uusista valtioista ei katsottu seuraajavaltioksi. Tämän vuoksi myöskään Jugoslavian ja Suomen väliset valtiosopimukset eivät automaattisesti jatkuneet Suomen ja jonkin Jugoslavian hajoamisen jälkeen syntyneen uuden valtion välillä eivätkä vuoden 1976 sopimus tai sen voimaansaattamislaki ole enää voimassa. Näin ollen artiklan 1 kohta jää vaille vaikutusta.

Artiklassa määritellään sopimuksen voimaantulo. Sopimus tulee voimaan kolmenkymmenen päivän kuluttua siitä päivästä, kun sopimuspuolet ovat ilmoittaneet toisilleen, että sopimuksen voimaansaattamiselle välttämättömät lainsäädännölliset toimenpiteet on saatettu loppuun.

Sopimus on voimassa yhden vuoden voimaantulopäivästä lukien ja jatkuu sen jälkeen automaattisesti vuoden kerrallaan, ellei toinen osapuoli sano sitä irti kolmea kuukautta ennen vuoden päättymistä.

Artiklan mukaan sopimus on allekirjoitettu suomen ja kroatian kielellä, joista kumpikin katsotaan yhtä todistusvoimaiseksi.

2. Lakiehdotuksen perustelut

Laki Kroatian kanssa kansainvälisestä maantieliikenteestä tehdyn sopimuksen lainsäädännön alaan kuuluvien määräysten voimaansaattamisesta

1 §. Pykälä sisältää säännöksen, jolla saatetaan voimaan ne sopimuksen määräykset, jotka kuuluvat lainsäädännön alaan.

2 §. Pykälä sisältää säännöksen, jonka mukaan kummankin sopimuspuolen toimivaltainen viranomainen voi luovuttaa toisen sopimuspuolen toimivaltaiselle viranomaiselle tietoja, jotka koskevat yksittäisen liikenteen harjoittajan tekemiä sopimusrikkomuksia ja niistä liikenteen harjoittajalle seuranneita toimenpiteitä. Säännös on tarpeellinen, koska viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetun lain (621/1999) mukaan ei ole mahdollista luovuttaa tietoja toisen valtion viranomaisille, jollei siitä ole erikseen lailla säädetty.

3 §. Laki ehdotetaan tulevaksi voimaan ta-

savallan presidentin asetuksella säädettävänä ajankohtana samanaikaisesti kuin sopimus tulee voimaan.

3. Voimaantulo

Sopimus tulee voimaan kolmenkymmenen päivän kuluttua siitä päivästä, kun sopimuspuolet ovat ilmoittaneet toisilleen, että sopimuksen voimaansaattamiselle välttämättömät lainsäädännölliset toimenpiteet on saatettu loppuun. Esitykseen sisältyvä voimaansaattamislakiehdotus on tarkoitettu tulemaan voimaan tasavallan presidentin asetuksella säädettävänä ajankohtana samaan aikaan kuin sopimus tulee voimaan.

4. Eduskunnan suostumuksen tarpeellisuus ja käsittelyjärjestys

Perustuslain 94 §:n 1 momentin mukaan eduskunta hyväksyy muun muassa sellaiset valtiosopimukset ja muut kansainväliset velvoitteet, jotka sisältävät lainsäädännön alaan kuuluvia määräyksiä. Perustuslakivaliokunnan tulkintakäytännön mukaan eduskunnan hyväksymistoimivalta kattaa kaikki aineelliselta luonteeltaan lain alaan kuuluvat kansainvälisen velvoitteen määräykset. Sopimuksen määräykset on luettava lainsäädännön alaan, jos määräys koskee jonkin perustuslaissa turvatun perusoikeuden käyttämistä tai rajoittamista, jos määräys muutoin koskee yksilön oikeuksien tai velvollisuuksien perusteita, jos määräyksen tarkoittamasta asiasta on perustuslain mukaan säädettävä lailla taikka jos määräyksen tarkoittamasta asiasta on voimassa lain säännöksiä tai siitä on Suomessa vallitsevan käsityksen mukaan säädettävä lailla. Kysymykseen ei vaikuta se, onko jokin määräys ristiriidassa vai sopusoinnussa Suomessa lailla annetun säännöksen kanssa (PeVL 11, 12 ja 45/2000 vp).

Sopimuksen eräät artiklat käsittelevät kansainvälisen maantieliikenteen lupajärjestelmää, lupaehtoja ja sallittuja liikennemuotoja. Näiden artiklojen säätämisyjärjestyksestä päätettäessä tulee ottaa huomioon perustuslain 18 §:n 1 momentti, jonka mukaan jokaisella on oikeus hankkia toimeentulonsa valitsemallaan elinkeinolla. Perustuslakivaliokunta

on lausuntokäytännössään (PeVL 35/1998 vp, 4 ja 23/2000 vp) pitänyt elinkeinovapautta perustuslain 18 §:n 1 momentin mukaisena pääsääntönä, mutta katsonut elinkeinotoiminnan luvanvaraistamisen olevan poikkeuksellisesti mahdollista. Valiokunta on pitänyt tärkeänä, että säännökset luvan edellytyksistä ja pysyvyydestä antavat ennustettavuuden viranomaistoiminnasta. Elinkeinotoiminnan luvanvaraisuudesta on aina säädettävä lailla.

Sopimuksen 1 artiklassa määritellään sopimuksen soveltamisala. Artiklan määräykset vaikuttavat välillisesti sopimuksen lainsäädännön alaan kuuluvien aineellisten sopimusmääräysten tulkintaan ja soveltamiseen ja kuuluvat siten lainsäädännön alaan.

Sopimuksen 3 artikla koskee säännöllisessä linja-autoliikenteessä tarvittavia lupia, jotka molempien sopimuspuolien toimivaltaiset viranomaiset myöntävät omalle alueelleen. Suomen perustuslain 18 §:n 1 momentin mukaan jokaisella on oikeus lain mukaan hankkia toimeentulonsa valitsemallaan työllä, ammatilla tai elinkeinolla. Artiklan määräykset koskevat perustuslaissa turvatus elinkeinovapauden käyttämistä ja rajoittamista. Säännöllisestä linja-autoliikenteestä on säädetty henkilöliikennelaissa. Artiklan määräykset kuuluvat lainsäädännön alaan.

Sopimuksen 4 artiklan mukaan lupaa ei tarvita kahdenväliseen tai kauttakulkuna tapahtuvaan satunnaiseen henkilöliikenteeseen. Luvasta vapautettuun liikenteeseen tarvitaan kuitenkin liikenteenharjoittajan allekirjoittama kuljetusasiakirja ja toimivaltaisen tulliviranomaisen vahvistama kuljetusasiakirja matkustajaluetteloiheen. Artiklan määräykset koskevat liikenteenharjoittajien oikeuksien ja velvollisuuksien perusteita. Satunnaisesta henkilöliikenteestä on säädetty henkilöliikennelaissa. Artiklan määräykset kuuluvat lainsäädännön alaan.

Sopimuksen 5 artiklan mukaan tavaroiden kahdenkeskisiin ja läpikulkukuljetuksiin tarvitaan pääsääntöisesti lupa. Toisen sopimuspuolen ja kolmannen maan välisiin kuljetuksiin tarvitaan erikoislupa. Edellä mainitun perustuslain 18 §:n 1 momentin perusteella artiklan määräykset koskevat perustuslaissa turvatus elinkeinovapauden käyttämistä ja rajoittamista. Tavaraliikenteen lupajärjestelmästä on säädetty luvanvaraisesta tavaraliikenteestä tiellä annetussa laissa (342/1991), myöhemmin tavaraliikennelaki. Artiklan määräykset kuuluvat lainsäädännön alaan.

Sopimuksen 6 artiklassa on luettelo kuljetuksista, jotka on vapautettu 5 artiklan lupavelvollisuudesta. Artiklan määräykset koskevat liikenteenharjoittajien oikeuksien ja velvollisuuksien perusteita. Artiklan määräykset kuuluvat lainsäädännön alaan.

Sopimuksen 7 artiklan mukaan henkilö- ja tavaraliikenteeseen toisen sopimuspuolen alueella (kabotaasiliikenne) tarvitaan toimivaltaisen viranomaisen myöntämä erikoislupa. Edellä mainitun perustuslain 18 §:n 1 momentin perusteella artiklan määräykset koskevat perustuslaissa turvatus elinkeinovapauden käyttämistä ja rajoittamista. Henkilöliikenteestä on säädetty henkilöliikennelaissa ja tavaraliikenteestä tavaraliikennelaissa. Artiklan määräykset kuuluvat lainsäädännön alaan.

Sopimuksen 9 artiklan mukaan sopimuksessa sovelletaan molempia sopimuspuolia sitovien kansainvälisten sopimusten ja YK:n Euroopan talouskomission sisämaanliikennekomitean määritelmiä. Käsitteitä määrittävät sopimusmääräykset vaikuttavat välillisesti sopimuksen lainsäädännön alaan kuuluvien aineellisten määräysten tulkintaan ja soveltamiseen ja kuuluvat siten lainsäädännön alaan (esimerkiksi PeVL 6/2001).

Sopimuksen 13 artiklan mukaan molempien maiden toimivaltaiset viranomaiset ovat velvollisia antamaan tietoja toisen sopimuspuolen toimivaltaiselle viranomaiselle sen liikenteenharjoittajan tekemistä sopimuksen rikkomuksista ja niistä seuranneista toimenpiteistä. Liikenteenharjoittajaa koskevien tietojen vaihdon kannalta on perustuslain 10 §:n turvaama yksityisyyden suoja merkityksellinen. Perustuslain 10 §:n 1 momentin mukaan henkilötietojen suojasta säädetään tarkemmin lailla. Artiklan määräykset kuuluvat lainsäädännön alaan.

Sopimus ei sisällä määräyksiä, jotka koskisivat perustuslakia sen 94 §:n 2 momentissa tarkoitettulla tavalla. Näin ollen sopimus voidaan hyväksyä yksinkertaisella äänen enemmistöllä, ja ehdotus sen voimaansaatamislainsiksi hyväksyä tavallisen lain säätämisyjärjestyksessä.

Edellä olevan perusteella ja perustuslain

94 §:n mukaisesti esitetään, että

Eduskunta hyväksyisi Suomen tasavallan hallituksen ja Kroatian tasavallan hallituksen välillä kansainvälisestä maantieliikenteestä Helsingissä 20 päivänä helmikuuta 2002 tehdyn sopimuksen.

Koska sopimus sisältää määräyksiä, jotka kuuluvat lainsäädännön alaan, annetaan samalla Eduskunnan hyväksyttäväksi seuraava lakiehdotus:

Laki

Kroatian kanssa kansainvälisestä maantieliikenteestä tehdyn sopimuksen lainsäädännön alaan kuuluvien määräysten voimaansaattamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 §
Helsingissä 20 päivänä helmikuuta 2002 Suomen tasavallan hallituksen ja Kroatian tasavallan hallituksen välillä kansainvälisestä maantieliikenteestä tehdyn sopimuksen lainsäädännön alaan kuuluvat määräykset ovat lakina voimassa sellaisina kuin Suomi on niihin sitoutunut.

2 §
Sopimuspuolten toimivaltainen viranomai-

nen voi luovuttaa toisen sopimuspuolen toimivaltaiselle viranomaiselle tietoja, jotka koskevat liikenteen harjoittajan tekemiä sopimusrikkomuksia ja niistä liikenteen harjoittajalle seuranneita toimenpiteitä.

3 §
Tämän lain voimaantulosta säädetään tasavallan presidentin asetuksella.

Helsingissä 6 päivänä helmikuuta 2004

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

Ministeri *Johannes Koskinen*

Liite

SOPIMUS

SUOMEN TASAVALLAN HALLITUKSEN JA KROATIAN TASAVALLAN HALLITUKSEN VÄLILLÄ KANSAINVÄLISESTÄ MAANTIELIIKENTEESTÄ

Suomen tasavallan hallitus ja Kroatian tasavallan hallitus, jäljempänä sopimuspuolet; haluavat kehittää taloussuhteidensa edun nimissä liikenteen vaivauttamiseen ja vastavuoroisuuteen perustuen henkilö- ja tavaraliikennettä maiden välillä ja niiden alueiden kautta; ovat sopineet seuraavasta:

1 artikla

Kotimaassaan kansainväliseen tieliikenteeseen oikeutettu liikenteenharjoittaja voi tämän sopimuksen nojalla harjoittaa kansainvälistä tieliikennettä toisen sopimuspuolen alueelle, alueelta tai sen alueen kautta tässä sopimuksessa määritellyin ehdoin.

2 artikla

Toisen sopimuspuolen lakeja ja määräyksiä on noudatettava harjoitettaessa tieliikennettä sen alueella.

3 artikla

1. Sopimuspuolten toimivaltaiset viranomaiset sopivat yhteisesti säännöllisestä liikenteestä näiden kahden maan välillä tai niiden alueiden kautta.
2. Toimivaltaiset viranomaiset määrittelevät yhteisesti lupaehdot.
3. Lupahakemus on toimitettava ajoneuvon rekisteröintimaan toimivaltaiselle viranomaiselle ja siihen on liitettävä vaadittavat yksityiskohtaiset tiedot sisältävät asiakirjat (ehdotetut aikataulut, tariffit ja reitti, ajanjakso, jolloin liikennettä harjoitetaan vuoden aikana, ja päivämäärä, jolloin liikenne on suunniteltu alkavaksi).
4. Säännöllistä liikennettä harjoitettaessa on alkuperäinen lupa tai toimivaltaisen viranomaisen oikeaksi todistama kopio pidettävä ajoneuvossa.

4 artikla

Lupaa ei vaadita kahdenväliseen tai kauttakulkuna tapahtuvaan satunnaiseen henkilöliikenteeseen, mutta kuljettajalla on oltava liikenteenharjoittajan allekirjoittama kuljetusasiakirja ja toimivaltaisten tulliviranomaisten vahvistama kuljetusasiakirja matkustajaluetteloinen.

5 artikla

Kuorma-autoilla tapahtuva kahdenvälinen tai kauttakulkuliikenne on luvanvaraista. Toisen sopimuspuolen ja kolmannen maan väliselle kuorma-autoliikenteelle vaaditaan erikoislupa.

6 artikla

5 artiklassa tarkoitettuja lupia ei vaadita seuraavien tavaroiden kuljetuksiin:

- a) muuttotavarat;
- b) ruumiit;
- c) messu- ja näyttelytavarat ja –varusteet;
- d) urheilutapahtumiin tarkoitettut kilpahevoset, ajoneuvot ja muut urheiluvarusteet;
- e) teatterilavasteet ja –tarvikkeet;
- f) soittimet sekä radio- tai televisiolähetysiin tai elokuvantekoon tarvittavat välineet;
- g) rikkoutuneet ajoneuvot.

7 artikla

Henkilö- tai tavaraliikenteeseen toisen sopimuspuolen alueella olevien kahden paikkakunnan välillä (kabotaasi) vaaditaan erikoislupa.

8 artikla

Vaarallisten aineiden kuljetuksissa on noudatettava Vaarallisten tavaroiden kansainvälisistä tiekuljetuksista tehdyn eurooppalaisen sopimuksen (ADR) määräyksiä.

9 artikla

Tähän sopimukseen sovelletaan kansainvälisten sopimusten ja YK:n Euroopan talouskomission sisämaanliikennekomitean määritelmiä.

10 artikla

Jos kuljetuksissa käytettävät mitat tai painot poikkeavat toisen sopimuspuolen alueella sallituista raja-arvoista, on kuljetuksille hankittava erikoislupa kyseisen maan toimivaltaisilta viranomaisilta.

11 artikla

Toimivaltaiset viranomaiset, jotka sopivat tämän sopimuksen soveltamiseen liittyvistä asioista, ovat

Suomen liikenne- ja viestintäministeriö ja
Kroatian merenkulku-, liikenne- ja viestintäministeriö.

12 artikla

Tämän sopimuksen toimeenpanemiseksi sopimuspuolet voivat perustaa sekakomitean, joka kokoontuu toisen sopimuspuolen niin vaatiessa.

13 artikla

Jos sopimuspuolen liikenteenharjoittaja ollessaan toisen sopimuspuolen alueella syyllistyy johonkin tämän sopimuksen määräyksen rikkomiseen, on sen sopimuspuolen toimivaltaisen viranomaisen, jonka alueella rikkomus tapahtui, tämän kuitenkin rajoittamatta laillisten pakotteiden soveltamista sen omalla alueella, ilmoitettava siitä toiselle sopimuspuolelle, joka ryhtyy kansallisen lainsäädäntönsä määräämiin toimenpiteisiin. Sopimuspuolten toimivaltaiset viranomaiset ilmoittavat toisilleen niistä pakotteista, joihin on ryhdytty.

14 artikla

1. Tämän sopimuksen voimaantullessa Belgradissa 7. joulukuuta 1976 allekirjoitettu Suomen tasavallan hallituksen ja Jugoslavian sosialistisen tasavallan hallituksen välinen kansainvälistä maantieliikennettä koskeva sopimus lakkaa olemasta voimassa Suomen tasavallan ja Kroatian tasavallan välillä.
2. Tämä sopimus tulee voimaan kolmantenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun sopimuspuolten hallitukset ovat ilmoittaneet toisilleen, että vaaditut perustuslain mukaiset muodollisuudet on täytetty.
3. Sopimus on voimassa yhden vuoden voimaantulopäivästään lähtien ja sen voimassaolon katsotaan jatkuvan sen jälkeen automaattisesti vuoden kerrallaan, ellei jompikumpi sopimuspuolista sano sitä irti kolmea kuukautta ennen vuoden päättymistä.

Tehty Helsingissä 20 päivänä helmikuuta 2002 kahtena suomen- ja kroatiankielisenä kappaleena, joista kumpikin on yhtä todistusvoimainen.

Suomen tasavallan
hallituksen puolesta

Kroatian tasavallan
hallituksen puolesta